

...nařčení

SPECIÁL O STB

V poslední době se (opět) rozvířila otázka na údajnou spolupráci Evalda Ruckého s komunistickou Státní bezpečností. A to především v jiných církvích.

Vzhledem k tomu, že Evald Rucký by měl být během několika dnů konsekrován na biskupa celosvětové Unitas Fratrum, považoval jsem za žádoucí toto nařčení ještě jednou otevřít a zpracovat ho důkladně.

V tomto čísle najdete skutečnosti, které již byly řečeny, ale možná také ty, které jste doposud nevěděli. V každém případě jsem chtěl všechny relevantní informace shromáždit a vydat v Jbulletinu nejen pro současného čtenáře, ale i pro ty, kteří přijdou po nás.

Toto číslo je v podstatě bez obrázků. Text je také více doplněn

redakčními poznámkami tam, kde mi připadá důležité vysvětlit nebo doložit tvrzení, která respondent předkládal. Také v nich doplňuji patřičné souvislosti. Vzhledem k rozsahu informací a závažnosti tématu vypouštím všechny ostatní běžné rubriky.

Najdete zde podrobnou výpověď Evalda Ruckého a rozhovor s Petrem Krásným. Všechny související dokumenty najdete na stránce www.jbcr.info v sekci „Vyrovnání se s minulostí“.

UVEDENÍ DO SITUACE

Stejně jako u jiných duchovních (nebo třeba herců, politiků, zpěváků, ředitelů velkých podniků a jiných veřejných osobností) je otázka spolupráce či nespoupráce s StB položena právem. Jméno Evald Rucký navíc figuruje v seznamech spolupracovníků s komunistickou

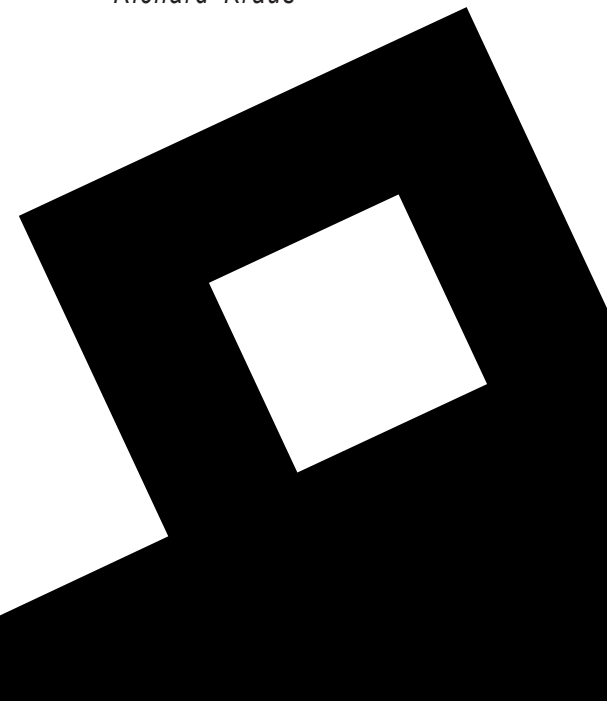
tajnou bezpečností.

I přesto, že Evald Rucký sám odkryl již mnohokrát skutečnost, že ho StB kontaktovala, že jej navštívila, a také podrobně popsal, co se tehdy dělo, najdou se dnes lidé, kteří jeho slovům nevěří. Mají vlastní verzi minulosti, ať již jsou důvody jakékoliv. Jedním z těchto lidí je bývalý biskup Jednoty bratrské Jaroslav Pleva. Právě jeho dnešní postoje mě vedly k podrobnému zpracování všeho, co lze o Evaldově údajné spolupráci zjistit.

Přináším všechny dostupné informace. Dodávám, že i když je Evald Rucký biskupem církve, do které patřím, snažím se zachovat

neutralitu a všechna tvrzení jsem si nechal doložit buď písemnými podklady, nebo výpověďmi jiných svědků těchto událostí.

Richard Kraus

...výpověď'

O MÉ SPOLUPRÁCI ČI NESPOLUPRÁCI S STB

(Podrobná výpověď Evalda Ruckého k situaci okolo StB i současných událostí)

V souvislosti s nadcházející konsekrací se vůči mně opět objevily pomlavy ze strany některých bývalých zaměstnanců církve. Tyto pomlavy byly rozšiřovány nejen v průběhu jednání vrcholného orgánu Unity Boardu celosvětové Jednoty bratrské, který se sešel vloni na podzim v Calgary, ale také dnes titolidé oslovují a kontaktují duchovní pracovníky, starší sborů i řadové členy různých církví v ČR. Pomlavy se týkají mé údajné spolupráce s StB v období komunistické diktatury. Byť se celá tato kauza řešila v české Jednotě bratrské celkem šestkrát (1994, 1998, 2000, 2002, 2004 a 2009) a mnozí členové naší církve znají pravdu, jsou zase

jiní, kteří mají za to, že je třeba právě v tomto čase odhalovat a vynášet tuto „pravdu“ na světlo, a tím chtějí mou osobu skandalizovat a zdiskreditovat mě mezi křesťany mimo Jednotu bratrskou.

Proto zde uvádím svůj příběh: Poprvé jsem přišel do konfliktu s vojenskou kontrarozvědkou v letech 1978 – 1986 záhy po svém obrácení. Důvodem bylo, že jsem nepokračoval ve svém oboru (chtěl jsem jít na teologickou fakultu) a také, protože jsem pomáhal transportovat do zemí bývalého Sovětského bloku (Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko a Sovětský svaz) náboženskou nelegální protistátní literaturu. Vytvářeli jsme s některými bratry transportní kanál, aby se tato literatura (Bible, zpěvníky, slovníky, knihy), kterou k nám dováželi naši přátelé z NSR a z Holandska, dostala co nejdříve za hranice a mezi lidi. Po ukončení

studia na Státní konzervatoři v Praze jsem odešel do Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého, který byl přímo v péči Hlavní politické a vojenské správy ČSSR. Převážel jsem tedy spoustu Biblí a další knihy jako vojín základní služby. Měl jsem za to, že „pod svícem bývá největší tma“ a využil jsem možnosti častých výjezdů tohoto vojenského uměleckého souboru do zemí Varšavské smlouvy. Hodně jsem riskoval. Pomáhali mi v tom i lidé, kteří nebyli křesťany. Po určité době došlo k vyzrazení a já musel projít třemi velmi drsnými výslechy vojenské kontrarozvědky. Nikoho ze svých zahraničních přátel a ani jejich adresy jsem nikdy nevyzradil. V důsledku toho jsem však neměl žádnou šanci získat státní souhlas k výkonu duchovenské služby, byl mi sebrán pas a nesměl jsem nikam cestovat.

Po ukončení dvouleté povinné

vojenské služby jsem se přestěhoval z Prahy do Pardubic a začalo dost nepříjemné dlouholeté období, kdy jsem se stal osobou sledovanou. K nám na návštěvu však přicházeli mladí vojáci, kteří v Pardubicích vykonávali svou povinnou vojenskou službu, a mnozí z nich u nás uvěřili. To bylo pro ně i pro nás opravdu nebezpečné. Jednoho dne poslala vojenská kontrarozvědka do našeho bytu placeného konfidenta. Jmenoval se Jiří a byl blízkým přítelem Vlasty (rozené Bémové, rodné sestry Petra Béma, pastora žijícího ve Slovinsku). Nejednou jsme objevili ve svém bytě štěnici a nakonec jsme se dozvěděli skutečnou pravdu o Jiřím. Jiří se zpočátku tvářil jako mladý muž, který se upřímně zajímá o křesťanství a duchovně se hledá. Byl čerstvým absolventem Lékařské fakulty v Hradci Králové, pak nastoupil na jednoletou vojenskou službu.

...výpověď

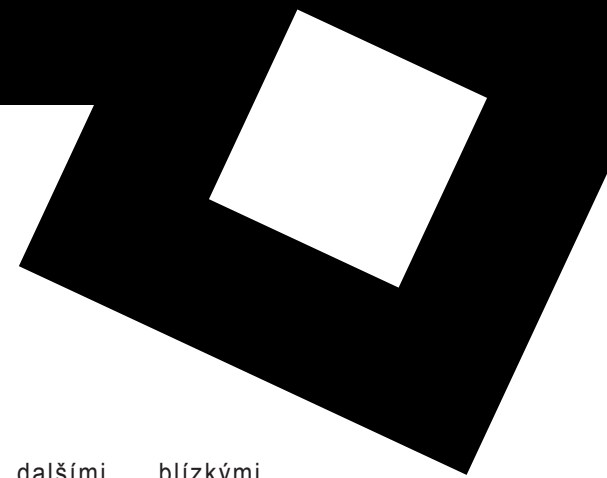
Později však nevydržel rostoucí napětí, které se v něm odehrávalo vůči nám. Prozradil nám, že je placeným konfidentem a že ho víra v Krista opravdu přitahuje. Vydal sice svůj život Ježíši, ale pod tlakem, který narostl poté, co chtěl spolupráci s vojenskou kontrarozvědkou ukončit, nakonec spáchal sebevraždu. Celé to bylo tehdy pro můj mladý duchovní život nesmírně těžké. Nevešlo se mi to do srdce, nemohl jsem se s tím nějakou dobu vnitřně vyrovnat, měl jsem ho rád. Proč to popisuji? Protože právě tento smutný příběh mě ovlivnil i při pozdější návštěvě soudruhů z StB u nás.

Nakonec se stal zázrak, Bůh byl mocnější a já dostal po mnoha letech státní souhlas k výkonu duchovní služby. Přestěhoval jsem se do sboru Jednoty bratrské v Liberci. Brzy přišla šance vycestovat do zahraničí, toho okamžitě využili soudruzi StB a ozvali se. Stále jsem neměl pas,

ale poměry se pomalu měnily (např. kdosi za nás v zahraničí mohl složit do banky peníze a na základě této kauce, pokud jsme měli pas, byla možnost vyjet ven za hranice). Tak se stalo, že v roce 1988 za mě kdosi zaplatil kauci a já dostal pozvání na konferenci s Johnem Wimberem do Frankfurtu n/M. Tehdy mě poprvé navštívil jeden okresní příslušník StB, představil se jako soudruh Král. Přinesl mi pas s nabídkou, že pokud budu ochoten s nimi alespoň trochu komunikovat, budu moci vycestovat. První jeho návštěva byla pro mě tísnivá, nevěděl jsem, jak se zachovat. Byl jsem nejistý, měl jsem strach, dílo zde v Liberci rostlo, cítil jsem velkou zodpovědnost a také jsem chtěl jet do NSR. Radil jsem se tedy s Jindřichem Halamou tehdejším předsedou ÚR a on na mě zareagoval: „S tím nechci mít nic společného.“ Pak jsem zašel za jeho synem Ondřejem Halamou, ale

ten byl na můj vkus hodně radikální: „*Bouchni jim před nosem dveřmi, jinak ti nedají pokoj.*“ Přiznám se, že s ohledem na to, že jsem měl problémy s kontrarozvědkou a také v důsledku toho, co se stalo s Jiřím, nedokázal jsem takovouto radu přijmout. Obrátil jsem se tedy potětí na Jaroslava Plevu. Pleva mi poradil: „*Nebouchej dveřmi, to nemá cenu. Ale ani ho neber domů. Zůstaň s ním dole ve studené nevytápěné modlitebně a řekni mu, že máš jen málo času. Využij toho a mluv s ním o Ježíši.*“ Tato rada mi připadala nejlepší a já ho poslechl. Celkem došlo ze strany StB k pěti návštěvám. Třikrát vždy před vycestováním (do NSR, do Západního Berlína 1988 a do Dánska 1989) a dvakrát po příjezdech domů (z NSR a ze Západního Berlína). Všechna tato jednotlivá setkání jsem sdílel nejen s Petrem Krásným a Petrem Pospíšilem, ale také i s Jaroslavem Plevou a s některými

dalšími blízkými osobami. Poslední pátá návštěva příslušníků StB byla v létě 1989 před vycestováním do Dánska, které se mělo uskutečnit na podzim. Od setkání k setkání se naše komunikace zhoršovala, protože jsem nebyl příliš ochoten hovořit o lidech, za to jsem byl sám iniciativní bavil se o různých teologických pohledech na tzv. „novinky na náboženské scéně“ (např. charismatické hnutí). Tato jejich poslední letní návštěva však byla vabank. Tentokrát mě na faru přišli navštívit dva, soudruh Král, další se představil jako soudruh Málek z Ústí nad Labem a oba rovnou požádali, jestli mohou k nám do bytu, nejlépe do našeho obývacího pokoje. Neměl jsem moc chuť je brát k nám (dodnes si dobře pamatuji na poslední rozhovor se soudruhem Králem, který byl pro mě hodně nepříjemný. Soudruh

...výpověď

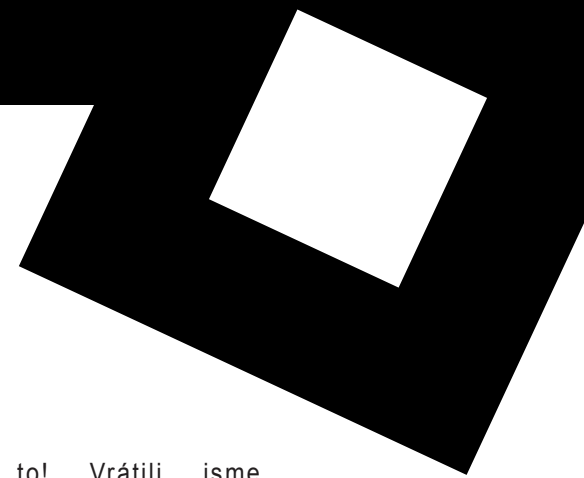

Král na mě řval, že ho moje náboženská propaganda nezajímá a že chce konkrétní odpovědi na konkrétní otázky.) Jenže nyní jsme měli s mou ženou Rut pozvání do Dánska a chtěli jsme jet. Nakonec jsem je vzal k nám pod podmínkou, že chci, aby u rozhovoru byla také moje žena. Měl jsem za to, že si na mě před ní nedovolí tak řvát, jako měl soudruh Král ve zvyku. Oba dva začali rozhovor sladce s milou tváří a s tím, že prý minule naše komunikace nebyla zrovna pohodová, soudruh Král řekl, že si je toho vědom a že oba mají pro mě určité řešení. Pak přede mnou otevřeli červené desky se státním znakem s názvem „Přísně tajné“ a v nich připravený dokument o spolupráci. Slíbili mi, že když spolupráci podepíšu, dostanu pas natrvalo zpět a nebudu muset pokaždé žádat o jeho propůjčení. A slíbili i další výhody. Já jsem však jejich desky zavřel a prohlásil, že

jim spolupráci nikdy nepodepíšu. Řekl jsem jim, že mám za to, že jsem jim vždy řekl to, co jsem považoval podle svého svědomí za správné a že jim to musí stačit. Konflikt záhy opět narostl i před mou ženou, došlo opět ke zvýšení hlasu, k bouchání do stolu a nakonec jsem byl požádán, abych tedy písemně svými vlastními slovy vyjádřil, že spolupracovat nebudu, protože tomu brání moje svědomí. Vyhověl jsem jim a na kus volného papíru jsem napsal, že **na základě svého svědomí odmítám spolupracovat s StB** a tento papír jsem podepsal. Oni ho pak založili do již zmíněných červených desek a následně mi oznámili, že jsem se stal nežádoucí osobou. Počítali s tím, že si porozumíme, a proto mi předem cestu do Dánska schválili. Teď jsem se však stal osobou nežádoucí, tedy třídním nepřítelem socialistické společnosti. Na základě toho se nemáme s Rut a s jedním

naším dítětem vracet zpět domů. Pokud se vrátíme, nebudu dále moci pokračovat v duchovenské službě. Na otázku, co bude s mými dalšími dvěma dětmi, pokud odcestujeme, mi oznámili, že je později za námi pošlou s maminkou mé ženy. Celé to bylo pro nás nesmírně těžké. Od ledna 1989 rostlo také určité napětí uvnitř staršovstva sboru a záhy v březnu jsme prožili bolestné rozdělení. Tři starší ze sboru odešli a ke svému odchodu se snažili získat další lidi. Jeden z těchto bývalých členů poté jednal s libereckým okresním církevním tajemníkem soudruhem Svobodou a žádal ho o mé odvolání ze služby. Soudruh Svoboda, který mě od samého počátku nemusel, mu rád naslouchal, zneužíval tyto jeho návštěvy a snažil se mě manipulovat. Do Dánska jsme vycestovali v září a v říjnu 1989, ale nezůstali jsme tam. Nemohl jsem. Nedokázal jsem

to! Vrátili jsme se. A nebylo to vůbec jednoduché. Okamžitě věděli, že se vracím. Jeli jsme vlakem, a tak mě nechali stát v Žitavě nejprve na peróně před vstupem do země a později v jedné kanceláři, kde mě svlékli do naha s vyjádřením, že mi musí zkontrolovat oblečení, protože, co kdybych v něm prý něco pašoval, a nechali mě tam v zimě čekat celou hodinu.

Doma jsem už jen čekal oznámení o ukončení mé duchovní služby, ale místo toho přišla Sametová revoluce. Oč více jsem byl v šoku, když na celostátní konferenci 1990 kdosi oznámil, že jsem v Cibulkových seznamech označen jako kandidát tajné spolupráce.

Celou tuto minulost jsem řešil před svou církví několikrát: např. 1994, 1998, v den pokání 2000, 2002, 2004, 2009. V pěti případech jsem měl v Jaroslavu Plevovi zastánce

...výpověď

z jednoho prostého důvodu. Všechno znal od samého počátku, všechno věděl. Měli jsme spolu bratrský zpovědní vztah, znal mé zápasy, selhání i mou odvahu.

Abych měl důkaz o nespolupráci s StB, tak po odtajnění materiálů v roce 1999 jsem požádal Petra Krásného, aby zajel do Pardubic a přivezl záznamy o mé osobě. Chtěl jsem, aby do materiálů nahlédl další člověk, který vše znal, a také, aby nikdo nemohl říci, že jsem některé části z těchto materiálů, které by mě mohly eventuálně kompromitovat, někam ukryl. To, co však Petr přivezl, mě hodně vyvedlo z míry. V záznamech StB bylo mimo jiné totiž napsáno:

Vázací akt byl proveden dne 15.6.1989 v odpoledních hodinách v pohovorové místnosti O-StB řídicím orgánem mjr. Jiřím Málkem, starším referentem specialistou 2. oddělení

II. odboru S-StB Ústí n. Labem za přítomnosti VSRS 2. oddělení kpt. JUDr. Václava Pípala. Do místa schůzky se jmenovaný dostavil sám po předem dohodnuté schůzce. Vše proběhlo naprosto nenásilně a bez komplikací. Celý vázací akt byl veden podle schváleného návrhu na vázání.

A dále ...

Můžeme být klidní, on se nikdy politicky neangažoval a také se nenechá nikterak zmanipulovat. Jeho práce se mu líbí, je rád, že může v klidu sloužit lidem a přinášet pozitivní výsledky na základě šíření evangelia tak, jak mu křesťanská morálka ukládá.

A dále ...

Byl mu předložen závazek ke spolupráci, který si podrobně

přečetl a po chvilce mlčení projevil vlastní přání, že by tento závazek formuloval jinak, neboť předložená formulace se mu nelíbí. Je třeba brát v úvahu jeho svědomí a to, že je duchovní. Vzhledem k tomu, že by bylo netaktické trvat na původní formulaci, což by se mohlo negativně projevit při eventuální další komunikaci s ním, bylo rozhodnuto, aby vlastnoručně zformuloval vlastní prohlášení (viz. příloha) a dal si sám křicí jméno „EDA“.

Všechny tyto poznámky o mé osobě, které Petr Krásný přivezl, jsem samozřejmě okamžitě poskytl i Jaroslavu Plevovi. Ten si to celé přečetl, okopíroval a řekl: „To je skvělé, použijeme to, kdykoli to proti tobě ještě někdy někdo vytáhne.“ Přiznám se, že jsem nebyl takový optimista jako on. Zdálo se mi totiž, že tyto kontroverzní poznámky StB z těchto několika nedobrovolných

setkání se také dají číst tak, že k nim mám celkově pozitivní přístup a že jsem byl ochoten s nimi komunikovat a spolupracovat.

17.6. 2004 mě Jaroslav Pleva na základě těchto materiálů, které ode mě dostal v roce 1999, hájil před jistým panem Štourou:

Už jsem ti jednou napsal, ať se netrápíš tím, že by snad tvé dotazy byly nepříjemné. Žádný dotaz není nepříjemný či nezodpověditelný, pokud je položen slušnou formou tomu, kdo následuje Ježíše, a chodí ve světle a čistotě. Tak ani tento dotaz mi nevadí. Je otázka, jestli patří na tyto stránky - když mě oslovuješ jménem, asi mě znáš a v osobní korespondenci bychom si mohli napsat a vysvětlit mnohem více, ale budiž. Respektuji tvou volbu anonymity. Zde je má odpověď:
(1) Že je někdo uveden v seznamech

...výpověď

StB, to ještě zdaleka neznamena, že spolupracoval, udával atd. To je dostatečně známo a je doložena řada případů, kdy to byl estébácký podvod, protože si do svých seznamů napsali i toho, koho otravovali, koho navštěvovali a s kým měli jen rozhovor či spíše výslech. Víš, že za to byli, pěkně od kusu, placeni? Asi nejznámější je případ herečky Bohdalové, která ač byla v evidenci spolupracovníků StB, šla k soudu a protože z odtajněných svazků jasně vyplývá, že nikoho nepoškodila, naopak že ona byla obětí, kterou vydírali, soud vyhrála.

(2) Nevím, zda jsi svou hrdost (v jaké jsi církvi) stavěl na správném základě – řekl bych, že záznamy represivní, gestapácké organizace, postavené na podlosti a udavačství, nejsou tím nejlepším pramenem. Nicméně, i když toto tvé měřítko přijmu, Jednota bratrská z toho vychází docela dobře. Jiné církve

mají v seznamech uvedeno někdy až 30% duchovních, u jiných církví bys tam našel většinu členů vedoucích orgánů (rad) nebo vysoké procento členů jejich nejvyšších konferencí a synodů.

Schválně nikoho nejmenuji, protože vím, že sama evidence ještě spolupráci nedokazuje. Nicméně, i měřeno tímto parametrem, na JB mohu být hrdý, jestliže ze všech pastorů, kazatelů a misijních pracovníků naší církve je v seznamech StB evidována jedna jediná osoba.

(3) Tím mohu upokojit i tvou obavu z ostudy „až se to provalí“. Nejenže v jiných církvích je procento evidovaných vyšší nejméně o celý řád, ale o ER se tohle už dávno a dávno ví!!! Nesčetněkrát to proti němu bylo použito jeho nepřáteli. On sám o tom – na rozdíl od jiných evidovaných – také několikrát veřejně a otevřeně mluvil – na křesť.

konferenci 1990, na pastorálce JB 1994, při volbě do Úzké rady na synodu 1998 a naposledy na synodu 2002. Můžeš si oddechnout, už je to venku (-:-)

(4) Máš naprosto pravdu, že Bible jako podmínku pro biskupa stanovuje čistotu života a požadavek, aby jej nikdo nemohl obvinít z něčeho nekalého. A to přesně sedí i na ER – ačkoli byl mnohokrát osočen za skutečnost, že je v seznamech StB evidován, nikdy nikdo ještě nemohl říci, že by se nějak konkrétně provinil nebo někomu ublížil. Pokud by to tak bylo, jistě už by to na něj vyplavalo. ER má svědectví zbožného a čistého života, takže tento konkrétní požadavek na biskupa splňuje bezesporu.

(5) A konečně argument poslední: Do spisu ER, vedeného StB, jsem po otevření archivů MV osobně nahlédl a seznámil se s bláboly církevních tajemníků a jiných udavačů

o jeho „nevědeckém světovém názoru“.

Z žádného udání nevyplývá, že by ER někoho poškodil nebo na někoho něco prozradil, naopak, vydával jim svědectví o Pánu Ježíši. Jsem hrdý na to, že máme biskupa, který má čisté ruce i srdce a situace estébáckého nátlaku využíval ke svědectví.

Tolik minulost ...

Dnes Jaroslav Pleva účelově tvrdí, že nikdy o ničem nevěděl a že až nyní si zjistil, že jsem byl skutečně aktivním agentem komunistické Státní bezpečnosti. Tvrdí, že prý v devadesátých letech na jeho přímou otázku, zda jsem s ní spolupracoval, jsem mu odpověděl, že o nic nešlo a že jsem mu ukázal jen několik bezvýznamných papírů. Prý mi věřil a prý archívy nebyly přístupné. Přitom už vše v roce

...výpověď

1999 bylo zpřístupněno a od té doby on má ve svých rukou všechny moje okopírované záznamy. Dále píše, že po té, co si sám získal tyto materiály, byl šokován. Čím byl šokován? Stejnými materiály, jaké má více jak deset let u sebe? Nyní líčí různým lidem svůj nový úhel pohledu.

Co bychom to měli spolu za přátelství, kdybychom po celá léta spolu komunikovali způsobem otázka a odpověď? Byli jsme přátelé, vážili jsme si jeden druhého a všechno jsme o sobě věděli. Důvěřovali jsme si a táhli spolu za jeden provaz. Bojovali jsme za to, aby církev, do které jsme patřili, byla čistá a plná Ducha. Ve všem jsme se vzájemně podpírali. Nyní Jaroslav Pleva toto přátelství zničil. Co je důvodem jeho současné zatrpklosti a hořkosti, bude soudit Bůh. Ale to, co dnes píše, tzv. „to nové“, co ho šokovalo, čte naneštěstí současnými brýlemi nesmiřitelnosti a zhrzení.

Díkcí těchto kontroverzních vět lze také číst takto: „*Svatba se konala, ženich ale nakonec slib nepodepsal, má totiž svědomí. Nechce se politicky angažovat, nenechá se manipulovat. Svou práci vykonává rád, a protože ho zřejmě v budoucnu budeme potřebovat, nechť se raději vyjádří sám.*“

Vzhledem k tomu, že jsem odmítl slib podepsat, a kvůli soudruhu Málkovi, který přijel až z Ústí nad Labem, chtěli, abych alespoň vytvořil vlastní verzi. Tato verze měla být součástí materiálů jako příloha (jenže tato příloha dnes chybí. Proč? To není známo!) Příloha mnou napsaná o nespolupráci chybí, ale tím chybí i důkaz o spolupráci. Napsal jsem jim tehdy, že na základě svého vědomí a svědomí odmítám slib podepsat. Domnívám se tedy, že se naštváli, papír někde zřejmě zmačkali, vyhodili a odpoledne v kanceláři O-StB svou „verbovku“ nějak dokončili sami

beze mě. Z toho jasně vyplývá, že „vázací akt“ nebyl podepsán, i když podle nich byl proveden (svatba se konala, ale ženich odmítl říci ano). Není pravda, že bych se kdy dostavil do nějakých dveří O-StB Liberec. Nikdy jsem v žádných dveřích O-StB nebyl a jediné dveře, které jsem znal, byly vedoucí k okresnímu církevnímu tajemníkovi v Liberci. Soudruzi z StB, soudruh Král z Liberce (zřejmě naprosto vymyšlené jméno, v poznámkách se nevyskytuje) a soudruh Málek, který tehdy přijel z Ústí nad Labem, byli dne 15.6.1989 dopoledne, a nikoli odpoledne (jak je psáno), u nás v domě Jednoty bratrské v Liberci, v našem obývacím pokoji a navíc v přítomnosti mé ženy. A už vůbec není pravdou, že bych si dal sám osobně nějaké krycí jméno. Jak bych mohl, když jsem spolupráci odmítl podepsat!

Jaroslav Pleva synodu 2009 píše:

V devadesátých letech jsme kritizovali starší generaci, že o těchto věcech nechtěla otevřeně hovořit, přitom oni byli ve své službě vystaveni mnohem většímu nátlaku než my. Proč E. Rucký souhlasil, že bude donášet na svoje bratry a sestry v Kristu - v době, kdy se režim již hroutil? Slabost by bylo možno pochopit, nikoli však pokrytectví. Při dnu pokání v prosinci 2000 jsme vyznávali i tento druh provinění, ale E. Rucký se ani tehdy, ani nikdy později k vědomé spolupráci s StB veřejně nepřiznal ani nečinil pokání.

To vše je samozřejmě naprosto v přímém rozporu s tím, co píše panu Štourovi v roce 2004. Na všech veřejných zasedáních, kde se řešila tato kauza, jsem přiznal, **že je mi líto, že jsem tehdy nebyl odvážnější, radikálnější a že jsem se osobně**

...výpověď

pral s obavami o Boží dílo, které v Liberci rostlo. Všude jsem ale také jasně říkal, že jsem nikdy spolupráci s StB nepodepsal! To, že se zhroutí komunistický režim, jsem věru nevěděl ani v podvečer 17.11.1989 (a zřejmě jsem v této společnosti nebyl jediný).

Dnes můžeme jen odhadovat, zda komunikace s nimi byla či nebyla spolupráce. Podle vnitřní směrnice StB vzniklé v době normalizace, která byla později po Sametové revoluci zveřejněná, vyplývá, že pokud duchovní odmítl pro svoje svědomí spolupráci s StB podepsat, ale v podstatě byl ochotný se soudruhy s StB komunikovat, pak jej mohli chápat jako spolupracovníka i bez jeho vědomí. Tehdy v roce 2004 Jaroslav Pleva zcela správně panu Štourovi napsal:

(1) Že je někdo uveden v seznamech StB, to ještě zdaleka neznamena,

že spolupracoval, udával atd. To je dostatečně známo a je doložena řada případů, kdy to byl estébácký podvod, protože si do svých seznamů napsali i toho, koho otravovali, koho navštěvovali a s kým měli jen rozhovor či spíše výslech. Víš, že za to byli, pěkně od kusu, placeni? ...řekl bych, že záznamy represivní, gestapácké organizace, postavené na podlosti a udavačství, nejsou tím nejlepším pramenem.

Do spisu ER, vedeného StB, jsem po otevření archivů MV osobně nahlédl a seznámil se s bláboly církevních tajemníků a jiných udavačů o jeho „nevědeckém světovém názoru“. Z žádného udání nevyplývá, že by ER někoho poškodil nebo na někoho něco prozradil, naopak, vydával jim svědectví o Pánu Ježíši. Jsem hrdý na to, že máme biskupa, který má čisté ruce i srdce a situace estébáckého nátlaku využíval ke svědectví.

Jaroslav Pleva, dnes již kazatel BJB v Litoměřicích, tehdy napsal čistou pravdu, vždyť jsem kdysi v roce 1988 jeho radu poslechl. Škoda jen, že změnil svůj názor.

Evald Rucký

Po přečtení výpovědi Evalda Ruckého jsem si dovolil na několik skutečností zeptat Petra Krásného. Ten byl v té době totiž Evaldovi Ruckému nejbližší. Petr Krásný byl navíc za komunistického režimu sám perzekuován. I tato skutečnost dodává věrohodnosti jeho svědectví o událostech dávno minulých i těch současných.

Redaktor: Co si myslíte o tom, že se tato otázka znovu objevila?

Petr Krásný: Tato otázka se skutečně v posledních měsících znovu aktualizuje. Není to poprvé.

Periodicky se to opakuje. Je to laciný trik, jak hodit špinu na představitele Jednoty bratrské, zvláště před těmi, kteří nebyli přítomni situacím, kdy se toto v Jednotě bratrské opakovaně a transparentně řešilo (např. *pastorálka JB 1994, volba ÚR na synodu 1998, křesťanská konference 1999, synod 2002 – pozn. red.*).

Je to smutná ukázka toho, jak praktiky StB jsou zneužitelné i dnes. Těchto praktik jsme si za minulého režimu užili bohatě, kdy vyšetřovatelé StB s mistrnou manipulací využívali konstrukce, které si sami vymysleli, aby kompromitovali toho, koho potřebovali a dosáhli svých cílů. Mistrnou manipulací lze i dnes přesvědčit kohokoliv o čemkoliv. Účel v tu chvíli pro autora manipulace světi prostředky.

...rozhovor

Redaktor: Vy sám jste synem politického vězně a zažil jste persekuci za minulého režimu. Jak vy osobně se díváte na tuto takzvaná „nová zjištění“?

Petr Krásný: Za prvé to nejsou žádná nová zjištění. V této kauze není nic nového, vše již dávno známe. Navíc já sám jsem byl do těchto věcí osobně zainteresován. A nebyl jsem sám.

Když na sklonku komunistické éry sbor Jednoty bratrské v Liberci začal růst (1987 - 1989 z 35 na 120 členů – pozn. red.), bylo to pro tehdejší režim nepřijatelné. Proto se začali jeho představitelé více zajímat o dění v tomto sboru i o osobu Evalda jako tehdejšího kazatele sboru. Věděli jsme tehdy, že jsou ve sboru někteří lidé, kteří poskytují režimu informace. Proto, když přišli soudruzi z StB za Evaldem,

v užší skupině několika vedoucích sboru s námi Evald tuto zkušenost sdílel. Věděli jsme tedy o tom, kdy přijdou, co se na setkání odehrálo a jakému tlaku Evald čelil. My jsme se tehdy modlili za ochranu i za moudrost pro Evalda, jak v tomto tlaku obstát. Kromě nás o tom věděli také někteří další tehdejší kazatelé Jednoty bratrské, kteří se dnes aktivně podílejí na výše zmíněných nařčeních. To považuji opravdu za nejen nekřesťanské, ale doslova za podlé.

Sám jsem si prožil ve svém životě šikanu ze strany státní moci, stěhování naší rodiny, nedoporučení ke studiu, výslechy StB atd. a dodnes mám vůči bývalému režimu a jeho přísluhovačům velmi vyhraněný postoj. Proto mě nikdo nemůže podezírat, že bych chtěl skutečné spolupracovníky StB krýt. V mých osobních spisech, které

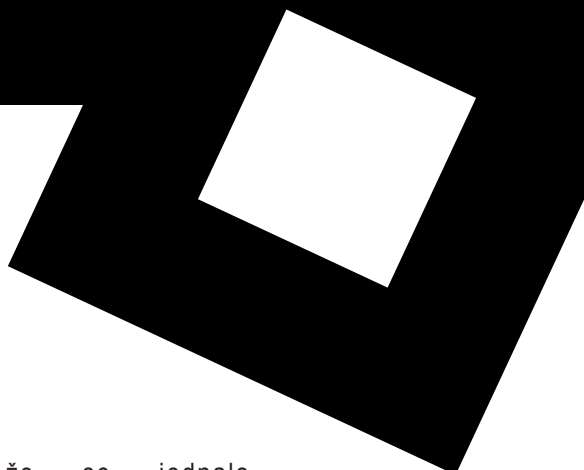

na mě StB vedla, jsou uvedena jména některých, kteří na mě byli nasazeni i těch, kteří na mě donášeli. Na rozdíl od jiných jmen tam Evaldovo není.

Evald navíc není jediný, kdo byl v materiálech StB uveden jako agent, aniž by jím skutečně byl. O čemž svědčí i fakt, že takzvaný vázací akt, kterým dnes ti, kteří ho haní, ohánějí, Evaldem nikdy nebyl podepsán.

Redaktor: Takže vy tvrdíte, že Evald vázací akt nepodepsal? Na tom je přece celá kauza postavená.

Petr Krásný: V tom je právě jasně zřetelná ta mistrná manipulace, o které jsem před chvílí mluvil. Ve spisu je uvedeno: „Vázací akt byl proveden...“, když se to vytrhne z kontextu a správně okomentuje, navodí se jednoznačně dojem,

že se jednalo o dobrovolnou podepsanou spolupráci. Ale podpis vázacího aktu skutečně nikde neexistuje, navíc je i v protokolu tato skutečnost uvedena.

Redaktor: Vy jste tedy od začátku věděl, že Evald je v nějakém kontaktu s StB?

Petr Krásný: Ano. Jak jsem už řekl, o všem jsem věděl. A nebyl jsem sám. Těch svědků je více. Věděli jsme i o tom, že byl Evald označen jako osoba nežádoucí a bylo mu „navrženo“, aby se vystěhoval ze země. Když se pak zpřístupnily svazky StB a já jsem do Evaldova svazku nahlédl, jen se mi tyto skutečnosti potvrdily.

Redaktor: Vy jste viděl Evaldův svazek? On vám ho dal k nahlédnutí? Myslíte, že není možné, že něco

...rozhovor

ze svého svazku zatajil?

Petr Krásný: Když byly zpřístupněny svazky StB, nějakou dobu jsem zápasil s otázkou, zda se mám štourat ve své vlastní minulosti a vyžádat si k nahlédnutí svůj osobní svazek. Nakonec jsem o zpřístupnění mého svazku na Ministerstvu vnitra požádal.

O tomto mém záměru jsem tehdy hovořil s Evaldem a on přišel s návrhem, že pokud je v archivu veden jako spolupracovník, bylo by dobré, kdyby mohl také do svého svazku nahlédnout. Už si dnes nepamatuji přesně, kdo přišel s tím nápadem, ale z dnešního pohledu věřím, že to byl Bůh, aby nemohlo dojít k pozdějšímu obvinění právě z takového zamlčení. Nicméně dohodli jsme se na tom, že do svazku nenahlédne Evald, ale já a nechám proně zřídit kopii. Což jsem následně

taky 12.7.1999 udělal. Proto mohu dnes jednoznačně prohlásit, že Evald vázací akt nikdy nepodepsal a nemám nejmenší pochyby o tom, že agentem StB nikdy nebyl.

Kopii spisu jsem předal Evaldovi před tehdejšími předsedou Jednoty bratrské Jaroslavem Plevou, který do nich přede mnou také nahlédl. Evald tyto materiály nijak netajil. Byly také následně k nahlédnutí v době, kdy se tato kauza v Jednotě bratrské řešila (viz *termíny výše – pozn. red.*). Když byly seznamy spolupracovníků StB zveřejněny oficiálně a Evaldovo jméno zde bylo uvedeno, přicházeli dokonce někteří členové Jednoty bratrské a samozřejmě měli otázky. I pro ně byl v té době spis k nahlédnutí.

Nepříjemnou kauzou se zároveň stal anonym (*vystupoval pod přezdívkou „Štoura“ – pozn. red.*), který

na internetové diskusi tuto otázku rozvířil bez zjevné snahy nalézt pravdu. „Štourovi“ jsem napsal souhrnnou odpověď, jak to vlastně tehdy bylo (viz *dokument „Reakce na Štouru“ – pozn. red.*). Tehdejší předseda Jednoty bratrské Jaroslav Pleva v té době chtěl tomuto „Štourovi“ oficiálně odpovědět za církve. Na setkání Úzké rady (ve složení *Rucký, Krásný, Pleva – pozn. red.*) si vyžádal tento spis a nechal si udělat pro sebe kopii. Následně pak „Štourovi“ také odepsal (viz opět *dokument „Reakce na Štouru“ – pozn. red.*). Proto, když se dnes objevuje formulace zjištění takzvaných „nových skutečností“, je to z mého pohledu manipulace. Nejde o žádné nové skutečnosti. Všechny tyto skutečnosti jsou součástí spisu, o kterém Jaroslav Pleva věděl již od roku 1999 a od dubna roku 2004 také vlastní jeho kopii.

Redaktor: Kde je tedy tento materiál

dnes?

Petr Krásný: Tento spis je součástí osobních materiálů Evalda Ruckého a je uložen v archivu Jednoty bratrské. Nikde se neztratil, ani při stěhování ústředí. Nikde neshořel. Máme ho.

Redaktor: Proč se podle vás tato (a podobná další) obvinění periodicky opakují?

Petr Krásný: To se stane vždy, když si někdo přivlastní církve, která není jeho, ale patří Kristu. To se stalo v roce 1998, kdy tehdejší předseda nebyl znovuzvolen do Úzké rady, byl ochoten raději Jednotu bratrskou v České republice zničit, než o ni přijít. Totéž se podle mého názoru stalo deset let poté, kdy bývalý předseda také nebyl znovuzvolen do Úzké rady a postupuje podobným způsobem.

...rozhovor

Po skončení rozhovoru jsem požádal Petra Krásného o doložení výše zmíněných dokumentů, které by mohly podpořit jeho výpověď a Petr Krásný mi vše předložil. Po té jsem vyjádřil přání nahlédnout v rámci sestavování těchto výpovědí také do spisu, který StB na Evalda Ruckého vedla a ze kterého sám Evald cituje ve výše uvedeném svědectví. Po získaném souhlasu Evalda Ruckého mi byl bez chvilky zaváhání vyndán z archivu Jednoty bratrské i tento spis.

Mohl jsem si jej v klidu projít, porovnat texty a skutečnosti uvedené ve výpovědi Evalda Ruckého i v rozhovoru s Petrem Krásným, zkontroloval jsem pravost tohoto materiálu (*razítka Ministerstva vnitra se zrušením stupně utajení ze dne – 12.7.1999*) a následně jsem spis opět vrátil do archivu.

Měl jsem tedy možnost nahlédnout do materiálu, ze kterého citují všichni zúčastnění v této „kauze“, a můžu s čistým svědomím prohlásit, že výpovědi Evalda Ruckého i Petra Krásného tomuto materiálu odpovídají. Je tedy jasné, že tento dokument existuje, a není ze strany vedení Jednoty bratrské snaha jej jakkoliv tajit.

Ještě jednou připomínám, že všechny související texty a dokumenty (a mnohé jiné) najdete na stránce www.jbcr.info v sekci „**Vyrovnaní se s minulostí**“.

Pokud v budoucnu objevím další materiály, které by mohly pomoci podpořit zde uvedené výpovědi, zveřejním je na této stránce.

*Richard Kraus
šéfredaktor*

